

SERFŐZŐ SIMON

Azt látjuk

*Sehol egy fa,
amelyik a többi közül
kimagaslana.
Csak az alacsonyság mindenütt,
s a laposság,
ameddig a szem ellát.*

*Hegyei elhagyják a környéket is,
akárcsak a völgyei.
Vonulnak a lejtők, meredek:
elcsábultjai a jóléti világnak,
integetnek utánuk a szelek.*

*Kongnak az üres tájak:
szálláshelyei vidékeinknek.
A félbe-szerbe hagyott tettek
mint eltört szerszámnyelek
hevernek eldobálva,
a tapasztalat, tudás elárvulva.
Az erő másokon segít,
pedig mi lennénk rászorulva.*

*Por az úton,
csak a hiány marad nyomukban,
azt látjuk szállni utánuk
a szélbe felkavarodva.*

Megmutatja magasságát

*Megmutatja magasságát az ég,
az árok mélységét megmutatja,
akárcsak derűjét a Nap:
a madarak jókedvűen nótázhatnak.*

*Mint ahogy a gonoszság,
e csúfos fajzat is megmutatja,
kicsoda ő valójában,
messziről lerí róla.*

*Megmutatom én is, ki vagyok,
miféle idők hányatottja.
Ősztönöm kikhez húz,
fába a jel – rám van írva.*